

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kane_10-Hawk_z_Basti.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kane_10-Hawk_z_

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 20.12.2004

Modification Date: 20.12.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

HAWK Z BASTI
(Hawk of Basti)

"Solomone Kane!"

Propletené větve obřích stromů tvořily desítky metrů nad zemí gigantické girlandy pokryté kobercem mechu a vytvářely kolem sloupoví kmenů gotický soumrak. Že by podlehl halucinaci? Kdo by v této divoké, Bohem zapomenuté krajině, plné tajemství, mohl porušit věčné ticho voláním jména cizího poutníka?

Kaneův pozorný pohled putoval od stromu ke stromu. Jedna ruka se sevřela ocelovým stiskem kolem rukojeti ostré, zakřivené šavle, druhá se položila na kolbě jedné ze dvou pistolí s dlouhými hlavními, které mu visely u boku.

Po chvíli vystoupila ze stínu podivná postava. Kaneovy oči se mírně rozšířily. Byl to běloch mimořádného vzhledu. Jeho jediným oděvem byla hedvábná bederní páska a podivné sandály. Zlaté prstence na pažích, těžký řetěz na šíji a obrovské náušnice mu dodávaly vzhled barbara. Nakolik byly zlaté ozdoby zhotoveny primitivně, ocelové kroužky v uších byly přesně tytéž, jaké Kane vídával běžně u evropských námořníků.

Ten člověk byl poškrábaný, samá modřina, jako kdyby se prodíral houštinami v panickém útěku, i když některé jizvy byly příliš hluboké a nemohly pocházet od křovin nebo trní. V pravé ruce třímal krátkou,

zakřivenou mačetu, s ostrým pokrytým červenými skvrnami.

"Aby tě pohltilo peklo, Solomone Kane!" zvolal neznámý a pozoroval stále překvapenějšího Angličana.

"Setkání s tebou je pro mne totéž, jako protáhnutí pod kýlem d'áblovy galéry. Domníval jsem se, že jsem jediným bělochem na rozloze tisíce mil."

"To jsem si myslel i já," odpověděl Kane. "Teď vidím, že jsem se mýlil."

Cizinec se hrdě zasmál.

"Já také," odpověděl. "Spíš bych předpokládal setkání se svým dvojníkem. Nu což, Solomone, můj drahý zlodějíčku, uplynulo už mnoho let od chvíle, kdy jsem naposled viděl tvou tvrdou tvář, poznal bych tě však všude. Doufám, že jsi nezapomněl na skvělé dny, kdy jsme loupili od Azor až po Darien? Kanóny a šavle! U kostí všech svatých, to byly časy! Doufám, že mi neřekneš, že jsi zapomněl na Jeremyho Hawka!"

V chladných Kaneových očích se krátce zablesklo, jakoby po hladině zamrzlého jezera proletěl stín.

"Vzpomínám si na tebe, i když jsme se plavili na jiných lodích. Já sloužil pod velením sira Richarda Grenvillea, ty jsi plul s Johnem Bellefontem."

"Souhlasí!" vykřikl spokojený Hawk. "Dal bych všechno za to, abych si mohl ty časy zopakovat. Ale sir Richard odpočívá někde na dně moře, Bellefonte se určitě smaží v pekle a mnoho našich bratří úpí v řetězech nebo krmí ryby těly podřadných anglických námořníků. Řekni mi, lumpe, vládne staré Anglii ještě dobrá královna Alžběta?"

"Uplynulo už mnoho měsíců kdy jsem se vzdálil od civilizovaných břehů. Ale když jsem odplouval, seděla na trůně pevně."

Kaneův hlas byl pln hněvu a Hawk na něj udiveně pohlédl.

"Nikdy jsi Tudorovce zrovna nemiloval, že Solomone?"

"Její sestra se zachovala k mým přátelům jako nejdivočejší bestie," ozval se Kane. "Ona sama pronásledovala a stíhala lidi mé víry... To však je dávno. Ale co tady děláš ty?"

Kane si všiml, že Hawk čas od času odvrací hlavu a pohlíží směrem, odkud přišel a pozorně naslouchá, jako kdyby očekával pronásledovatele.

"To je dlouhý příběh," odpověděl. "Vše začalo tím, jak jsi určitě slyšel, že vznikly neshody mezi Bellefontem a ostatními kapitány anglické flotily."

"Zaslechl jsem, že se z Bellefonta stal obyčejný pirát."

Hawk se ušklíbl.

"Ano, to se říkalo. Na každý pád, plavili jsme se sem a tam oceánem a zřejmě nám přál sám Satan, protože jsme si žili přímo královsky při lovu na lodě a španělské galeony, naplněné poklady. Ale jednoho dne jsme byli dopadeni španělskou vojenskou lodí a měli nemalé ztráty. Jedna z přesných salv poslala k čertu i Bellefonta. Já, jako první důstojník, jsem byl jmenován kapitánem. Byl s námi ještě francouzský dobrodruh, jmenoval se La Costa a ten naváděl ke vzpouře proti mně, takže jsem ho nechal pověsit na ráhno; pak jsme vyrazili k jihu. Trochu jsme naši kocábku vyspravili a chtěli jsme u Pobřeží Otroků nabrat náklad negrů. Uvázli jsme však v husté mlze a když se zvedla, byli jsme obklíčeni stovkami loděk plných nahých postav. Půl dne jsme s nimi bojovali. Zvítězili jsme, ale ukázalo se, že už nemáme munici, polovina posádky je mrtvá a loď se pod naší vahou co nevidět ponoří pod hladinu. Mohli jsme si vybrat: buď se vydáme na širé moře v loďkách nebo přistaneme na břehu. Španělští dělostřelci nám však nechali pouze jediný plavbyschopný člun. Část posádky se vydala západním směrem a už jsme je neviděli. Zbytek přeplaval útesy na pobřeží. U všech bohů Hádů! Bylo to šílenství, ale neměli jsme jiné východisko. Džungle byla plná krvelačných bestii, vydali jsme se na sever, chtěli jsme se dostat do nějakého tábora lovců otroků, ale když jsme se s nimi setkali a oni začali po nás střílet, zamířili jsme na východ. Bojovali jsme o každý metr cesty. Naše skupina se tenčila jako sníh tající na prudkém slunci. Oštěpy domorodců, divoké bestie a jedovatí hadi sbírali bohatou zeň. Nakonec jsem v džungli zůstal sám. Dařilo se mi unikat domorodcům. Po dlouhé měsíce jsem putoval tou proklatou krajinou bez jakékoliv zbraně. Nakonec jsem došel ke břehům velikého jezera. Na jednom z ostrovů se tyčily hradby a věže zdejšího království."

Hawk se nepřírozeně zasmál.

"U ostatků všech svatých. To zní přesně jako vyprávění sira Johna Mandevillea. Jezerní ostrovy obývala

zvláštní rasa, bezbožně ovládaná rodem šilenců. Nikdy předtím neviděli bílého člověka. Kdysi v mládí jsem putoval s tlupou malých zlodějků, kteří se chovali jako pouliční akrobati, aby skryli svou skutečnou profesi. Naučil jsem se od nich spoustu triků. A tady se mi také podařilo domorodce obalamutit. Všechny, až na černokněžníka Agaru, ačkoliv ani on nedokázal vysvětlit barvu mé kůže. Udělali mě středem svého kultu a starý Agara mi potají slíbil, že ze mne udělá velkého čaroděje. Prozradil mi mnoho svých tajemství. Z počátku jsem se toho starého supa bál, protože i když byla většina jeho magie pro mě jednoduchými triky, na domorodce měl obrovský vliv.

To jezero nazývají Nyayna a souostroví Ra s hlavním městem na ostrově Basti. Vládnoucí kasta si říká Khabasti, nevolníkům říkají Masuto. Jejich život je skutečnou noční můrou, protože jsou úplně závislí na svých krutých pánech. Je s nimi zacházeno ještě krutěji než s Indiány Darieny zacházejí Španělé. Videi jsem ženy ubíčovány k smrti a muže ukřižováni za nepatrné provinění. Jsou vyznavači krvavého kultu Khabasti, který si sebou přivezli z nějaké neznámé země. Každý týden umírá na velkém oltáři Agarovým nožem jedna oběť a je to vždycky Masuto, ať mladík nebo panna. Ale to ještě není nejhorší. Ještě než nůž osvobodí nešťastníka od utrpení, je podroben tak strašlivému mučení, že se o něm nemohu ani zmínit. Ukrutnosti svaté inkvizice blednou před metodami, jež používají kněží Basti. Jejich způsoby jsou tak pekelné, že se na oltáři nakonec objevují vyjící, zkrvavené, slepé a z kůže stažené bytosti, které na úplný závěr usmrtí čarodějův nůž."

Hawk kradí nahlédl Kaneovi do očí a všiml si, že se v nich začínají rozsvěcovat jakoby sopečné ohníčky. Jednoznačný krátký pohyb ruky přikázal bukanýrovi, aby pokračoval v příběhu.

"Žádný Angličan by se nemohl podívat bez pobouření na strašlivé agónie oběti. Když jsem se naučil jazyk Masuto, stal jsem se jejich vůdcem. Poměrně rychle se kolem mě shromáždila dosti velká skupina. V tu dobu se starý Agara rozhodl, že se mě zbaví, ale jeho úmysl mu překazilo povstání otroků a svržení vlády. Povstalci mě požádali, abych se stal jejich vůdcem a králem. Souhlasil jsem. Pod mou vládou Basti začala vzkvétat a dobře se dařilo Khabastům i Masutům. Ale starý Agara, kterému se podařilo uniknout a ukrýt se na nějakém tajném místě, proti mě spřádal plány. Začal intrikovat a po nějakém čase se mu na svou stranu podařilo přetáhnout i mnoho, do té doby mi věrných, Masutů. Ubozí hlupáci! Včera rozpoutali otevřený boj a ulice Basti se za bitvy pokryly krví. Starý Agara musel použít jakýchsi temných sil, protože většina mých věrných přišla o život. Utekli jsme na loďkách na jeden z méně významných ostrovů, ale byli jsme pronásledováni a i tam jsme se museli pustit do boje. Nakonec byli všichni mí věrní zabiti nebo zajati, ať jim pomůže Bůh, pouze mě samotnému se podařilo utéct. Od té doby mě pronásledují jako smečka vzteklych vlků. Dokonce i teď sledují mou stopu. Nepřestanou, dokud mě nezabijí, i kdyby kvůli tomu měli projít celým kontinentem."

"V tom případě nemáme čas na rozmluvy," ozval se Kane, ale Hawk se pouze pousmál.

"Ne. V téže chvíli, kdy jsem tě uviděl mezi stromy jsem pochopil, že jsem podivným řízením osudu narazil na člověka své rasy a je mi souzeno nadále nosit zlatou korunu Basti. Ať přijdou! Počkáme na ně! Poslouchej, můj drahý Puritáne. Všechno, čeho jsem dosud dosáhl, jsem učinil beze zbraně, pouze s pomocí rozumu. Kdybych měl pistoli, vládl bych Basti nadále. Domorodci nikdy neslyšeli zvuk palné zbraně. Máš dvě pistole, to je víc než dost, abychom se oba mohli stát králi. Škoda, že nemáš mušketu." Kane pokrčil rameny. Nemělo cenu Hawkovi vyprávět o beznadějném boji, ve kterém o mušketu přišel. Sám se zamýšlel nad tím, zda ta hrůzná epizoda nebyla pouze výplodem jeho choré mysli.

"Jsem dostatečně ozbrojen," odpověděl. "Jen se obávám, že mé zásoby střelného prachu a kulí nejsou dostatečné."

"Tři výstřely postačí, aby nás vynesly na trůn Basti," tvrdil Hawk. "Nu co, můj bláznivý kvakere, postavíš se po boku svého starého přítele?"

"Pomohu ti, jak jen budu moci," odpověděl Kane pevně. "Neprahnu však po trůnu, ani po pozemských statcích, či slávě. Pokud se nám podaří zavést v tomto koutku světa mír, pokud zbavíme lidi jejich krutosti, bude to pro mě dostatečná odměna."

Ti dva, když tak stáli v soumraku v srdci tropické džungle, tvořili podivný kontrast. Jeremy Hawk byl stejně vysoký jako Kane, nezůstával za ním pozadu ani silou, štíhlá postava se vyznačovala ocelovými svaly. Na rozdíl od černovlasého Solomona měl však plavé vlasy, nyní pozlacené paprsky zapadajícího slunce, s lokny spadajícími na široká ramena. Jeho ostře řezaná brada, pokrytá strništěm, vyzařovala

agresivitu a úzká linka úst mohla svědčit o sklonech ke krutosti. Šedé oči byly neobvykle živé a metaly divoké blesky. Úzký nos dodával štíhlé tváři podobu dravého ptáka. Stál poněkud nachýlen dopředu a celá postava vyzařovala touhu po činu, skoro nahý, křečovitě svírající zakrvácenou šavli v pěsti. Proti němu stál stejně vysoký, svalnatý Solomon Kane, v obnošených botách, potřhaném oděvu a pomačkaném klobouku, ozbrojen dvěma pistolemi, rapírem a dýkou. U pasu mu visely pytlíky se střelným prachem a kulemi. Neexistovala žádná podoba mezi divokou, nelítostnou supí tváří bukanýrovou a vážným vzhledem puritána, jehož temný oděv ještě podtrhoval rysy tváře, jakoby vytesané z kamene. A přece bylo mezi tygří pružností piráta a vlčím vzhledem Kanea něco podobného - oba se narodili jako tuláci a zabijáci, oba poháněla k činu tesknost, která nikdy neukojena stravovala jejich duše věčným ohněm.

"Dej mi jednu pistoli, polovinu zásob prachu a kulí," navrhl Hawk. "Za chvíli tady budou. U Jidáše, nečekejme na ně! Pojd'me jim naproti! Nech všechno na mně: Jeden výstřel, všichni padnou k zemi a uznají naše božství. Pojd'! Pováš mi cestou, jaké větry tě sem přivály."

"Mnoho měsíců jsem putoval," začal své vyprávění zpola uvolněný Kane. "Nevím, co mě sem přivedlo. Zdálo se mi, jakoby mě džungle vábila přes stovky mil blankytu moří, proto jsem přišel. Myslím si, bez pochyb, řídila mne tatáž roka osudu, která už léta řídí moje kroky k cíli, stále ještě neviditelnému mým slabým očím."

"Máš podivnou hůl," poznamenal Hawk, zatím co dlouhými kroky přeměřoval další zákruty stezky ukryté pod rozložitými korunami stromů.

Kaneovy oči se zadívaly na hůl, kterou svíral v pravé roce. Byla dlouhá jako píka, ze dřeva tvrdého jako ocel, na jednom konci zaostřená. Rukojeť byla vyřezávaná do tvaru kočičí hlavy a po celé délce byla pokrytá zvláštními, hadovitě se proplétajícími ornamenty.

"Nepochybuji, že má nějaký vztah ke kouzlu a magii," odpověděl Kane vážně. "Ale v mých rukou se stala skutečnou zbraní a nejednou mi pomohla v souboji se stvořeními temnot. Dostal jsem ji darem od kohosi podivného, od jakéhosi N'Longy, čaroděje z Pobřeží Otroků. Byl donucen vykonat mnoho činů nehodných člověka. Ale jsem hluboce přesvědčen, že pod maskou krutého a odpudivého divocha bilo opravdové lidské srdce."

"Poslouchej!" vykřikl Hawk a zastavil se. Kdesi před nimi se rozléhala ozvěna kroků mnoha do sandálů obutých nohou. Byla sotva slyšitelná, tišená větrem šeptajícím mezi větvemi stromů, ale oba poutníci, jejichž vycvičený sluch se podobal sluchu honících psů, bez námahy zvuk zaslechli a identifikovali ho.

"Jsou kousek před námi." Hawk se podivně usmál. "Tady na ně počkáme..."

Kane zůstal společně s bývalým vládcem Basti stát na konci malého palouku, zatímco se zanedlouho na druhém konci objevila, jako smečka hladových vlků po nalezení čerstvé stopy, skupina více méně sta lidí. S němým překvapením zůstali lovci stát a pozorovali toho, který se jim pokoušel uniknout a teď stál s podivným, krutým úsměvem na rtech a vedle něj další bílý muž.

Kane pozoroval domorodce se zájmem. Polovina z nich byli typičtí negroidé, mohutné stavby těla s širokými rameny a krátkýma nohama lidí, kteří větší část života tráví na palubě lodi. Byli nazí, ozbrojeni dlouhými oštěpy. Ale Angličanovu pozornost přitahovali ostatní. Byli to vysocí, souměrně stavění muži, jejichž pravidelné rysy a rovné černé vlasy svědčily o tom, že mají pouze minimální příměs černošské krve. Kůži měli barvy mědi a bronz, v odstínech od jasně rudého opálení až k tmavé hnědi. Tváře měli široké, příjemných rysů. Jako oděv jim sloužily pouze bederní pásy a sandály. Mnoho z nich mělo na hlavách druh helmy vyrobené z bronz, na levé paži každého z nich byl viditelný dřevěný prstenec, zesílený vydělanou zvířecí kůží a pobitý měděnými hřeby. Ozbrojeni byli zakřivenými šavlemi, stejnými jako ta, kterou byl ozbrojen Hawk, nebo palcáty a sekyrkami z leštěného dřeva. Někteří z nich třímali mohutné luky o dostřelu, který bylo snadné odhadnout, na zádech upevněny toulce s dlouhými opeřenými šípy.

Solomon Kane si uvědomil, že představitele té rasy nebo jejich kresby už někde viděl. Dost dobře si však nemohl připomenout, kde a kdy to bylo.

Domorodci se srazili do těsné skupiny a nehybně, s nedůvěrou sledovali dva bělochy.

"No co," cedil mezi zuby Hawk, "nalezli jste svého krále. Že byste zapomněli na povinnost vzdát mu čest? Na kolena, psi!"

Ze skupiny vystoupil mladý, mohutně stavěný bojovník a se zuřivostí v hlase promluvil. Kane, ne bez překvapení zjistil, že jazyku domorodců rozumí. Byl směsí několika nářečí Bantuů, se kterými se Kane během svých nesčetných cest setkal, i když do mluvy byla zamíchána slova, kterým nerozuměl a jež měla zřejmě podstatně starší, starobylý původ.

"Vrahu s rukama od krve!" vykřikl mladík a vztekle potrásl hlavou. "Máš odvahu tropit si z nás žerty? Nevím, kdo je ten druhý muž, nic proti němu nemáme, jde nám jenom o to, abychom mohli tvou hlavu pohodit k Agarovým nohám. Chyťte jej..."

Jeho ruka, držící oštěp, se napřáhla, ale v tu chvíli Hawk rychle zacílil a vystřelil. Těžká zbraň s dlouhou hlavní vydala hlasitou ránu a přes řídnoucí oblak dýmu Kane zahlédl, že mladý bojovník padá k zemi jako podřatý strom. Dojem, jaký vystřel vzbudil u domorodců byl tentýž, jak jej pozoroval již nesčetněkrát během svých poutí mezi primitivními plemy. Oštěpy a palcáty vypadly ze zdřevěnělých prstů, v očích se objevilo téměř dětské zděšení. Někteří domorodci zaječeli a padli na kolena nebo přímo na tvář.

Ležící nehybné tělo přitahovalo pohledy všech bojovníků. Na tak malou vzdálenost kulka roztržila lebku. Zatímco přichází stáli jako stádo vystrašených ovcí, Hawk se rozhodl kout železo dokud je žhavé. "Na kolena, psí!" zařval, udělal několik kroků a úderem otevřené ruky srazil nejbližšího bojovníka k zemi. Mám snad poslat smrtelné blesky na vás všechny nebo mě uznáte znovu svým právoplatným králem?" Omámení a vyděšení bojovníci padali jeden po druhém na kolena, někteří začali naříkat a výt strachem. Hawk položil nohu na krk nejbližšího ležícího a triumfálně se podíval na Kanea.

"Vstaň," vyštěkl po chvíli, pomáhaje domorodci kopancem. "Nezapomínejte, že jsem vaším králem! Vráťte se se mnou do Basti, abyste bojovali o mou vládu, nebo si raději vyberete umřít tady?"

"Budeme bojovat za tebe, pane," odpověděl mu sbor hlasů.

Hawk se znovu usmál.

"Získání ztraceného trůnu se ukázalo podstatně jednodušší, než jsem očekával," poznamenal. "Vstaňte a pozvedněte své zbraně. Já jsem váš král a to je Solomon Kane, můj přítel. Je strašlivý čaroděj a pokud byste se mne, nesmrtelného, pokusili zabít, okamžitě vás pošle všechny do nebytí."

Lidé jsou jako ovce, pomyslel si Kane při pohledu na bojovníky, sbírající odložené zbraně a formující se do zástupu podle Hawkových rozkazů. Zakrátko se vydali do hloubi džungle. Šli v trojicích a v samém středu se ocitli Hawk s Kanem.

"Nemáme důvod obávat se rány do zad," pošeptal bukanýr Kaneovi. "Už jsou ochočení. Viděl jsi ten děs v jejich očích? Je lepší než všichni strážci."

Po chvíli si však k sobě Hawk přivolal jednoho z domorodců, kteří stáli mezi bojovníky na vyšším stupni a přikázal mu jít mezi sebou a Kanem.

Přeložil Aleš Koval